

Σήμερα θὰ πλησιάσουμε από κοντά τὸ λαό μας. Ἐκεῖνο ποὺ στὸ τραγούδι του, στὶς παραδόσεις του, στοὺς θρύλους του καὶ στὸ χιούμορ του εἶναι ἀξεπέραστος.

Θέλωσαν μὲν μερικὲς ἐκφράσεις τοῦ λαοῦ, μὲ κάποια λόγια ποὺ τὰ λέμε. Καὶ παίζουν συχνὰ τὰ χειλή μας κι' αὐτά, ἀσυναίσθητα, χωρὶς νὰ ξέρουμε οὔτε νὰ φανταζόμαστε πολλὲς φορὲς τὴν καταγωγὴν τους. Ἡ σημασία τους δέσμαια δὲν μᾶς διαφεύγει γιατὶ ἀφομοιωμένες ὅπως εἶναι οἱ φράσεις αὐτές στὸ γλωσσικὸ μας ὄργανο ὑπάρχει — ἀν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκφραστή — κάποιος αὐτοματισμός.

—Πάει αὐτὸς, χάθηκε σὰν τὸ Μασούρα ἦ

—Αὐτόνε κλάφτονε, θὰ πάει σὰν τὸ γέρο — Μασούρα, λέμε συχνὰ πυκνά, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι θὰ χαθεῖ ἄδικα. Ἡ κυριολεξία εἶναι, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ὅτι θὰ χαθεῖ ἄδικα ἀπὸ τὴν κομπορρημοσύνη του.

—Γιατί; Θὰ πῆτε.

*Α, ἐδῶ χρειάζεται νὰ πτοῦμε μιὰ μικρή, μὰ πολὺ ἄγνωστη κι' ἄγραφη ὡς τώρα, ίστορία. Μιὰ λαϊκή, ἀν θέλετε, παράδοση.

Γυρίζοντας ἐναν αἰῶνα πρίν, τὸν καιρὸ τῆς ληστοκρατίας, σὲ κάποιο χωρὶὸ στὴ Νοτιοδυτικὴ Πελοπόννησο δρίσκουμε τὸ γέρο — Μασούρα. Κι' δὲ Μασούρας αὐτό, ἐνώ ἥταν ἐνας ἀγαθὸς καὶ ἄκακος κατὰ τὰ ἄλλα ἄνθρωπος, εἶχε ἐνα μεγάλο ἐλάττωμα φοβερὸ ἐλάττωμα: Ἡτανε καυχησιάρης. Σὲ σημεῖο ἀφάνταστο.

Σ' αὐτὸ δὲν τὸν ἔφτανε κανείς.

“Ολη του τὴ ζωὴ καυχιότατη. Πότε γιὰ τὸ ἐνα καὶ πότε γιὰ τὸ ἄλλο δὲ φανταστικὰ κατορθώματα. Ἐτσι δὲν ἥταν ἀνδραγάθημας καὶ παλληκαριὰ ποὺ νὰ μὴν τὴν εἶχε κάμει. Ἰδίως στὴν ἐπανάσταση τοῦ 21, δὲν ἥταν μάχη στὴν ὅποια νὰ μὴν πῆρε μέρος καὶ τὸ σπουδαιότερο, ποὺ νὰ μὴ διέπρεψε.

Δὲν ξέρω τώρα ἂν αὐτὸ τοῦ εἴχε γίνει παθολογικὴ κατάσταση. Ἐνα μόνο ξέρω. “Οτι

—σύμφωνα πάντα μὲ τὴν παράδοση τῶν παλαιῶν — κάποια φορὰ περνῶντας στὴ δημοσιὰ δρῆκε ἔνα σκοτωμένο. Κάποιοι ληστὲς τὸν εἶχαν πετάξει τὸ πτῶμα του στὸ δρόμο.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ καλὸς μας; Δέ χάνει καιρό. Στέκεται κορδωμένος καὶ τοῦ λέει — τοῦ... σκοτωμένου!

—‘Αμ’ τί νόμισες; Ξέρεις τί θὰ εἴπει γέρο-Μασούρας; Χμ! “Α σ’ ἀρέσει κάμε κι' ἄλλη φορὰ τὸν κάργα!

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ πῆ-

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Ο Γέρο - Μασούρας

γε παρακάτω, δρῆκε μιὰ χελώνα καὶ τὴν ἔσφαξε. Μάτωσε τότε τὰ χέρια του καὶ τὴ φουστανέλλα του καὶ ξαναγύρισε πλάι στὸ πτῶμα. Στεκόταν κορδωμένος καὶ περίμενε.

Σὲ λιγάκι νάσου μιὰ γυναῖκα ποὺ περνοῦσε. Βλέπει τὸ σκοτωμένο καὶ δίπλα, δῆστις αἵματα τὸ Μασούρα.

—Ἐσύ τὸν σκότωσες, μωρέ; —Ἐγώ, ἀμὴ ποιὸς ἄλλος; δὲ Μασούρας! Τὸν ξέρεις καλὰ τὸ γέρο-Μασούρα;

—Ἡ γυναῖκα σταυροκοπήθηκε κι' ἔφυγε τρομαγμένη. Πηγαίνει στὸ χωρὶὸ καὶ τὸ λέει.

—Τὸ καὶ τὸ. ‘Ο Μασούρας σκότωσε ἐναν ἄνθρωπο στὴ δημοσιά.

—Ἐτυχε κείνη τὴν ἡμέρα νὰ περνάει ἀπὸ κεῖ τ' ἀπόσπασμα. Μόλις τόμαθε δὲ ἀπόσπασμα σματάρχης παίρνει τοὺς ἄνδρες του καὶ πηγαίνει στὸ μέρος ποὺ δρίσκοτανε τὸ πτῶμα. ‘Ο Μασούρας ἀκόμα ἐκεῖ, ἀτάραχος.

—Ἐσύ τὸν σκότωσες; τὸν ωτάσει δὲ μοίραρχος.

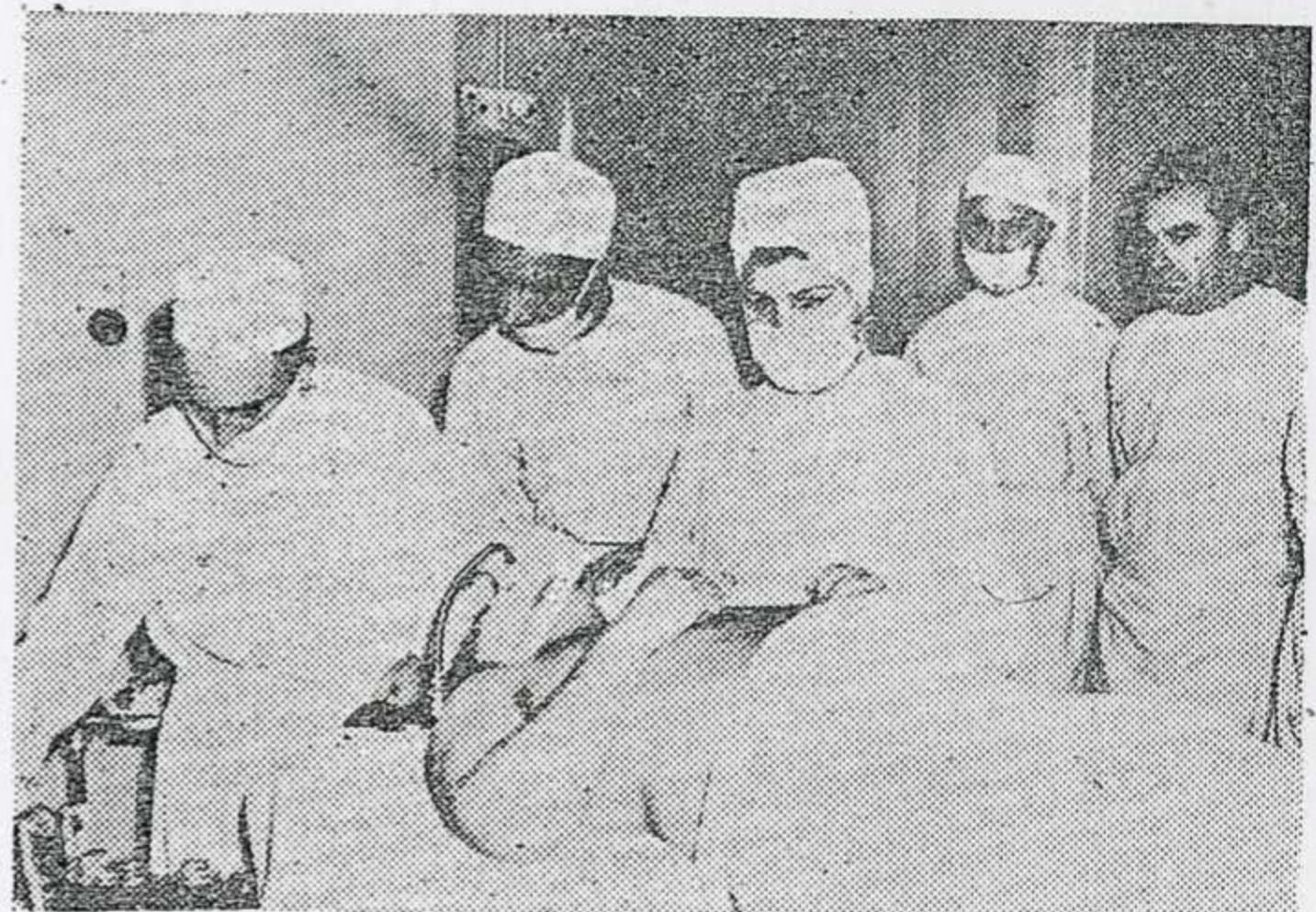
—Ἀμὴ ποιὸς ἄλλος; —Τὸν ξέρεις τὸ Μασούρα; Χμ!

Τὸν πιάνουνε λοιπὸν τὸ γέρο καὶ τὸν βάνουν φυλακῆ. Στὸν ἀνακριτὴ δὲ Μασούρας τὰ ἴδια.

—Τὸν ξέρεις καλὰ τὸ Μασούρα; Χμ!

Γίνεται ἡ δικογραφία. Κακούργημα δὲ Μασούρας. Ληστεία μετὰ φόνου! “Ολα ἥταν ἐναντίον του. Οἱ καταθέσεις τῆς γυναίκας καὶ τοῦ ἀπόσπασματάρχη, τὰ ματωμένα ροῦχα του κατὰ τὴ στιγμὴν τοῦ φόνου, ἡ ὁμολογία τοῦ ἔγκληματος.

Στὴ δίκη, ὅταν ἥρθε ἡ σειρά του, τοῦ λέει ὁ πρόεδρος.

ΑΝΩ: Εἰς τὸ Γραφεῖον Τύπου τοῦ Γ.Ε.Σ. ἐγένετο θερμότατη ύποδοχὴ τῆς ἀφιχθείσης εἰς Ἀθήνας Ἀμερικανίδος Ταγματάρχου χειρουργοῦ — Ιατροῦ κ. Τζήνιας Σεϊκιν. ἢτις προσεφέρθη νὰ χειρουγήσῃ δωρεὰν τραυματίας μας, συγχρόνως δὲ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς σρατιωτικούς μας ιατροὺς εἰς τὴν πλαστικὴν χειρουργικήν.

Κάτω: Ἡ ιατρὸς κ. Τζήνια Σεϊκιν εἰς μίαν χειρουργικὴν ἐπέμβασίν της

—Σήκω ἀπάνω κατηγορούμενε. Τί λέσ εσύ;

—Γιὰ ποιὸ πράγμα;

—Ἐδῶ λένε ὅτι ἔσὺ σκότωσες τὸν ἄνθρωπο. Ἀλήθεια εἶναι;

—Γέλασε δὲ Μασούρας.

—Γιατὶ γελάς; τὸν ωτάσει δὲ Πρόεδρος.

—Νὰ μὴ γελάσω εἶναι; Ξέρεις καλὰ τί θὰ εἴπει Μασούρας; Χμ!

—Δηλαδὴ; —Ἐσύ τὸν ἔσκότωσες;

—Ἀμὴ ποιὸς ἄλλος; —Ο Μασούρας! Τὸν ξέρεις τὸ γέρο-Μασούρα; Χμ!

Καὶ καμάρωνε δὲ γέρος γιὰ τὴν... Παλληκαριὰ του, κυττάζοντας τὸ πλήθος τοῦ ἀκροατρίου καὶ τοὺς ἐνόρκους, ποὺ τὸν ἀκούγαντας κατάπληκτοι καὶ μὲ φρίκη! Τέτοια πόρωση σὲ ἐγκληματία πωάτη φορὰ εἶχα-

νε συναντήσει.

Εἰς θάνατον λοιπὸν δὲ Μασούρας!

Κι' ὅταν πῆγαν νὰ τὸν ἀνεβάσουνε στὴ λαιμητόμο, στὴ καρμανιόλα, — ποὺ ἐκτελοῦσαν τότε τοὺς μελλοθάνατους τότε συνῆλθε, κατάλαβε τὶ γινόταν καὶ εἶδε ὅτι ἡ καυχησιολγία του εἶχε τραβήξει πολὺ μακριά.

—Ρὲ παιδιά, γιὰ δόνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀστεία τὸ εἶπα. Ρὲ παιδιά ρὲ παιδιά!

Ποῦ ν' ἀκούσης ὅδημος,

Κι' ςτερα ἀπὸ λίγο τὸ κεφάλι του ἐπεφτε κάτω ἀπὸ τὴν κοφτερὴ λεπίδα τῆς λαιμητροῦ.

—Ἐτσι, ὁ καλὸς μας καυχηματίας, ἐπῆγε σὰν τὸ... Μασούρα, ποὺ λέει καὶ ἡ παροιμία.

ΜΕΛΤΕΜΗΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

.ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. Κ. Κ. ΑΓΡΙΑΝΙΤΗ

“Η Θεία και Ούρανιος διδασκαλία τὴν ὅποιαν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐδίδαξεν εἰς ἡμᾶς περιέχεται αὕτη εἰς τὰς θείας Γραφὰς, αἱ ὅποιαι περιέχουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Η διδασκαλία αὐτὴ μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν Θεὸν και τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἔκαμε πρὸς Αὐτόν. Μᾶς διδάσκει τὶ εἴμεθα και μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς πίστεώς μας. Τὰ μυστήρια δὲ ταῦτα μᾶς τὰ ἀπεκάλυψεν Αὐτὸς ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς μᾶς ἐφανέρωσεν διτεῖναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δοστις ἥλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἀμαρτίας. διὰ τῆς μεγάλης θυσίας ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Γολγοθᾶ και διτεῖ θὰ ἔλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς βασιλεὺς πλέον και Δίκαιος Κριτῆς, διὰ νὰ ἀνταμοιψῃ τοὺς δικαίους και ἀγαθούς και τιμωρήσῃ τοὺς ἀσπλάγχνους και ἀδίκους. Η θαυμασία διδασκαλία αὐτή, περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως. ή ὅποια περιέχεται εἰς τὸ Ιερὸν Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκεται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, κατὰ τὰς ὅποιας διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἀρχίζει ἐνα στάδιον πνευματικοῦ ἀγώνος κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Και ἔρχεται ἡ διδασκαλία αὕτη νὰ ἔνισχυσῃ τοὺς εἰς τὰς θλίψεις εύρισκομένους Χριστιανούς, και νὰ παρουσιάσῃ τὸν θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης και τὴν τιμωρίαν τῆς ἀδικίας. Ἐπίσης δῆμως νὰ μᾶς καταστήσῃ γνωστὸν διτεῖ η ζωὴ ἡμῶν δὲν τελείωνε ἐδῶ. ἀλλὰ συνεχίζεται αὕτη εἰς ἔνα ἄλλον κόσμον, ἀνάτερον τοῦ παρόντος τὸν πνευματικὸν κόσμον, και πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐδῶ ζωὴ μᾶς, διὰ νὰ τύχωμεν τῆς θείας Μακαριότητος ἐν τῇ ἄλλῃ τῇ αἰώνιᾳ. Η περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως διδασκαλία, ἐὰν παρατηρήσωμεν, θὰ εἴδωμεν διτεῖ εἶναι αὕτη ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον διότι δλοὶ οἱ λαοὶ οἱ πολιτισμένοι και μή, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐδέχοντο δχι μόνον τὴν ὑπαρξίαν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, ἀλλὰ και τὴν κρίσιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Τὸ ζήτημα αὐτὸν τὸ μέγα και αἰώνιον, ἐὰν ὑπάρχη δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία, ἀθανασία και αἰώνιος ζωῆς, κρίσις και ἀνταπόδοσις, ἀπησχόλησε, ἀπασχολεῖ και θὰ ἀπασχολήσῃ αἰώνιως τὸ ἄνθρωπινον πνεῦμα. Και ἐὰν εἴπωμεν ἡμεῖς κατὰ πρῶτον διτεῖ δὲν ὑπάρχει Δευτέρα τοῦ Κυρίου Παρουσία, ἀθανασία, αἰώνιος ζωῆς, κρίσις και ἀνταπόδοσις και διτεῖ τὰ πάντα σταματοῦν μέχρι τοῦ τάφου διτεῖ ἐκεῖ μετὰ τοῦ σώματος θάπτεται και σβήνει διὰ παντὸς και η ζωὴ, τότε δλα ταῦτα εἶναι καλὰ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες κυλίονται καθημερινῶς εἰς τὰς ἡδονὰς και τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις και ἔχουν ὡς σκοπὸν και μόνον εἰς τὴν ζωὴν τῶν Φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθηκομεν». Εὰν δῆμως ὑπάρχη Δευτέρα τοῦ Κυρίου Παρουσία ἀθανασία ψυχῆς, αἰώνιότης μετὰ θάνατον, κρίσις και ἀνταπόδοσις, τὰ ὅποια πάντα ταῦτα ὑπάρχουν, τότε πῶς πρέπει νὰ εἶναι η ζωὴ μᾶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον: “Ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι ἀναφέρεται αὐτὸν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεώς μας, τὸ ὅποιον λέγει: «Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρίναι ζῶντας και νεκρούς». και προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν και ζῶνταν τοῦ μέλλοντος αἰώνος. Εἰς τὴν σημερινὴν δῆμως ἐποχὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ζῶμεν, ὑπάρχουν διάφορα θυματήματα ωμόδια και πλάνης, φ

νεώτεροι Σαδδουκαῖοι, οἱ ὑλισταί, οἱ ὁποῖοι ισχυρίζονται και λέγουν διτεῖ ὅτι ὅλα τὰ δόγματα περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, μελλούσης κρίσεως και ἀνταπόδοσεως και Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, εἶναι γεννήματα ἀπατηλὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου, σφοδροῦ οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου ἐπιανῆλθεν διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ τὰ μυστήρια τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ταῦτα τὰ ὅποια λέγουν οὐτοὶ πίπτουν εὐκόλως. Διότι ἐὰν δ ἄνθρωπος ήτο μία ἀπλὴ και μόνον μηχανή, ἔνα ἀποτέλεσμα μᾶς ὑλῆς τυφλῆς, και ἔξη μόνον διὰ τὴν πρόσκαιρον και ματάσιαν ταῦτην ζωὴν, καθὼς τὰ ζῶα, χώρις κανένα ἀνάτερον σκοπόν, χωρὶς κανένα υψηλότερὸν προσορισμόν, ἔχων ὡς πρόγραμμα εἰς τὴν ζωὴν του «Φάγωμεν, πίωμεν, διότι αὔριον ἀποθηκομεν» τότε εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐθιότερον δην ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Τὰ ἄλογα ζῶα τότε, τὰ ὅποια εἶναι εἰς κατωτάτην κλίμακα ζωῆκόν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, θὰ ήσαν κατὰ πολὺ εύτυχεστερα τούτου. Διότι και αὐτὰ τρώγουν και πίνουν ὡς δ ἄνθρωπος, ἔχουν δῆμως τὸ μεγάλο εύτυχημα διτεῖ δὲν αἰσθάνονται ταῦτα τὴν δυστυχίαν των, τὰς θλίψεις και τὰς βασάνους. Υπεράνω αὐτῶν δὲν ἀγρυπνεῖ διὰρκῆς ἀπελπισία, δην θλῖψις και η θηικὴ βάσανος. δπως ἀγρυπνεῖ αὐτη πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δοστις δὲν πιστεύει, δὲν ἐλπίζει, δὲν περιμένει ἀναστασιν νεκρῶν. Ο ἄνθρωπος ἐκείνος, δοστις δὲν πιστεύει και δὲν περιμένει υψηλότερὸν τί, εἶναι τελείως ἐγκεταλειμένος εἰς τὸν ὥκεανὸν τῆς ζωῆς ταῦτης ἀνευ πυξίδος, δην ὅποια πυξίς εἶναι δην πίστις εἰς τὴν αἰώνιότητα. Ποτὲ δὲν εύρισκει ἀνάπτασιν ψυχικὴν διότι δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, πυῦ μεταβαίνει και τί εἶναι τὸ δνειρὸν ἐκεῖνο. τὸ ὅποιον ὄνομάζεται ζωὴ. Εἶναι δην πλέον δυστυχής, διότι η ζωὴ αὐτοῦ εἶναι ἐνα διαρκὲς σκοτάδι και εύκόλως δύναται οὐτος νὰ φάσῃ εἰς τὴν ἀπελπισίαν και εἰς τὸ τελευταῖον ἀνοσιούργησα τῆς αὐτοκτονίας. Ο Ἀπόστολος τῶν Εθνῶν Παῦλος λέγει «ἡ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι, εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταῦτη μόνη εἰλπικότες ἔσμεν. ἐλεεινότεροι πάντων

πλούτος προς το καθηκόν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 8)

θαύματος διέφυγαν ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, δταν οἱ συμμορίτες ἐμπαίναν τὴν περασμένη δραδυὰ στὸ χωριό τους. Καί οντες, ρημάζοντες και ἀρπάζοντες διτεῖ εύρισκον εἰς τὴν διάβασι τους.

Στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα σαλπάραμε δάζοντας πλώρη γιὰ τὴν Κέρκυρα μαζὶ μὲ τὸ καΐκι μὲ τὸ ὅποιον εἶχαμε ἔλθει. Καθ' δόδον τὸ πολεμικὸ μᾶς ἔκανε σῆμα νὰ κρατηθοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή, και νὰ ἐπανέλθωμε ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκει ἀποδίδασι.

Φθάσαμε εἰς τὰς 3.30 εἰς τὴν Κέρκυρα διτεῖ πλῆθος κόσμου περίμενε γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὰ τραγικὰ αὐτὰ θύματα. Στὸ δεύτερο ταξεῖδι περισσούλεξαμε δλους τοὺς ἐναπομείναντας καθὼς και μερικὰ πρόδατα ποὺ τὰ εἶχαν τρεῖς τσελίγκοπούλες οἱ δποῖες κατωρθωσαν νὰ δραπετεύσουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συμμορίτων, σωστές κόρες τῶν Σουλιωτισσῶν.

Εἶγε νυχτώσει πιὰ κελὰς έται πήραμε

τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Η θάλασσα εἶχε ἀγριέψει, μεγάλες θάλασσες τοῦ σορόκου ἔλουζαν δλο τὸ καράβι, ποὺ χοροπηδοῦμε σὰν τρελλὸ και δη ἀέρας φυσοῦμε δαιμονισμένα μέσα στὰ ξάρτια. Τὸ τιμόνι ηθελε γερὰ μπράτσα γιὰ νὰ μὴ ξεφύγη ἀπὸ τὴν πορεία του τὸ πλοῖο. Σὲ λίγο φάνηκαν τὰ φῶτα τῆς Γαρίτσας (πρόστειο τῆς Κερκύρας) δη προδολέας ἀναψε γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δίσυλο ἀσφαλείας, σὲ λίγο μπαίναμε στὸ λιμάνι μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο μας.

Μεσάνυχτα.

Ταλαιπωρημένοι, νηστικοὶ ἀπὸ τὸ πρωῖ, δρεγμένοι ὡς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὴν δροχὴ και τὴν θάλασσα νοιώθαμε τὸν έαυτό μας ὑπερήφανο διότι σώσαμε ἀρκετές ἑλληνικὲς οἰκογένειες ἀπὸ τὸν ἀφανισμὸς ὡς και τὴν ἀρπαγὴ πολλῶν ἑλληνοπαίδων ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συχρόνων δρῶν τοῦ Ηρώδου και τοῦ Ἀττίλα.

Ο πλοῦς πρόδει τὸ καθῆκον πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἀπ' δλους μας διὰ νὰ ἐκλείψη μιὰ γιὰ πάντα δχι μόνον ἀπὸ τὴν χώρα μας, μὰ και ἀπὸ τὸν κόσμον δλόκληρό τὰ μίασμα αὐτὸν ποὺ λέγεται κομμουγισμός,

τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Η θάλασσα εἶχε ἀγριέψει, μεγάλες θάλασσες τοῦ σορόκου ἔλουζαν δλο τὸ καράβι, ποὺ χοροπηδοῦμε σὰν τρελλὸ και δη ἀέρας φυσοῦμε δαιμονισμένα μέσα στὰ ξάρτια. Τὸ τιμόνι ηθελε γερὰ μπράτσα γιὰ νὰ μὴ ξεφύγη ἀπὸ τὴν πορεία του τὸ πλοῖο. Σὲ λίγο φάνηκαν τὰ φῶτα τῆς Γαρίτσας (πρόστειο τῆς Κερκύρας) δη προδολέας ἀναψε γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δίσυλο ἀσφαλείας, σὲ λίγο μπαίναμε στὸ λιμάνι μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο μας.

Μεσάνυχτα.

Ταλαιπωρημένοι, νηστικοὶ ἀπὸ τὸ πρωῖ, δρεγμένοι ὡς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὴν δροχὴ και τὴν θάλασσα νοιώθαμε τὸν έαυτό μας ὑπερήφανο διότι σώσαμε ἀρκετές ἑλληνικὲς οἰκογένειες ἀπὸ τὸν ἀφανισμὸς ὡς και τὴν ἀρπαγὴ πολλῶν ἑλληνοπαίδων ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συχρόνων δρῶν τοῦ Ηρώδου και τοῦ Ἀττίλα.

Ο πλοῦς πρόδει τὸ καθῆκον πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἀπ' δλους μας διὰ νὰ ἐκλείψη μιὰ γιὰ πάντα δχι μόνον ἀπὸ τὴν χώρα μας, μὰ και ἀπὸ τὸν κόσμον δλόκληρό τὰ μίασμα αὐτὸν ποὺ λέγεται κομμουγισμός,

ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΗΣ

Διήγημα

Θά είχε περάσει δλόκληρη ώρα, που δεν σταμάτησαν νὰ τὸν κτυποῦν. Προδότη καὶ φασίστα τὸν φώναζαν. Χοντρές σταλαματιὲς δροχῆς πέφτουν στὸ πληγιασμένο τὸν κορμὶ καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ύποφέον περισσότερο. "Ετσι τὸν φερνόταν τῷρα τρεῖς μέρες. Τὸν ζητοῦσαν νὰ μαρτυρήσει σὲ ποιὰ πλευρὰ τὸν χωριού, που ἀποτελοῦσε στρατιωτικό κόμβο είχαν ἐγκατασταθεῖ τὰ μεγάλα φυλάκια. Σκόπευαν νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ ζητοῦσαν νὰ ξαίρουν. Μὰ ἔκεινος σιωποῦσε κι' ἄς τὸν κτυποῦσαν, κι' ἄς τὸν είχαν γυμνὸ στὸ κρύο, κι' ἄς μὴν τὸν ἔδιναν τροφή. Κείνος ἀλύγιστος σιωποῦσε. Θὰ πεθάνω, τὸ ξαίρω, μὰ σεῖς δὲν θὰ μάθετε. Τοὺς ἀπαντοῦσε. Τὸν ζητοῦσαν νὰ τὸν πῆξτω πῶς δὲν ξαίρει. "Οχι ἀπαντοῦσε ξαίρω, μὰ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς πῶ σκυλιὰ μπολσεδίκοι. Καὶ ὅλη τὸν κτυποῦσαν καὶ δλο κείνως τὸν ἔδριζε.

"Ηταν ὁ Μῆτρος ἀπὸ ἔνα χωριὸ τῆς Θεσσαλίας. Φτωχὸ παιδὶ, ἐργάτης δούλευε στὸ χωριό του γιὰ νὰ ζήσῃ τὸν γέρους γονεῖς του καὶ τὸν ἀδελφούλα του. Τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς τὸν τράβηξαν μὲ πλάνα λόγια καὶ τὸν ἔγραψαν στὸν ΕΠΟΝ. Τοὺς ἀκολούθησε πιστεύοντας πῶς αὐτὸς ἡταν τίμιο μέχρι που ἐπιστρατεύθηκε. Βρέθηκε ξαφνικὰ στὸ Μακρόνησο. Στὸ πιὸ μεγάλο σχολεῖο τὸν κόσμο στὸ σχολεῖο που θὰ ἀποτελεῖ τὸ φωτεινότερο ἔργο πολιτισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ. Εκεῖ πρωτόμαθε τὴν ἀλήθεια. Ἀντελήθηκε ποιὸ δρόμο ἀκολουθοῦσε καὶ φοικίσε. Μετάνοιωσε. Ζήτησε

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΕΣ

Δὲν εἶχα τὴν τύχην νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντά — σὰν ἐπισκέπτης βέδαια — τὴν Μακρόνησον. "Έχω ὅμως ἀκούσει καὶ δισδάσει πολλὰ γι' αὐτὴν τὸσον ἀπὸ δικούς μας δσον καὶ ἀπὸ ξένους. Εἰδα τὴν ἔκθεσιν Μακρονήσου στὸ Ζάππειο καὶ κάποτε ταξιδεύοντας ἀπὸ τὸν Πειραιά στὴ Θεσσαλονίκη ἔνας φίλος μου ταξιδιώτης μοῦ ἔδειξε, σὰν περνούσαμε τὸ Σουνιό, τὸ νησὶ αὐτὸς που ὁ ιστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ σταματήσῃ πολὺ γιὰ νὰ σκισγραφήσῃ τὸ πατριωτικὸ του ρόλο στὸ σημερινὸ ἀγῶνα τοῦ ἔθνους. Καθὼς τὸ ἀντίκρυζα φάνταζε στὸ σουρούπωμα σὰν διαμάντι κι' οἱ συμμετρικὲς ἀσπρες, σὰν σπιτάκια, σκηνές του σούδιναν ἀμέσως τὴν ἐντύπω-

στὴηγοῦσε μὲ ψηλὰ τὸ κεφάλι! Σὲ λίγο θὰ ἔπεφταν στὰ χέρια τῶν ήρωϊκῶν φαντάρων καὶ θὰ ἔξεπλήρωνε τὸν σκοπὸν του. "Απ' τὸ σημεῖο ἔκεινο δρισκόταν μεγάλη δύναμη στρατοῦ δύχυρωμένη καλά. Σὲ λίγο ξημέρωσε. Ξάφνικὰ σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου δρέθηκαν μπροστά σὲ ἑκατοντάδες φαντάρων που ἦταν πάνοπλοι. "Ηταν πιὰ ἀργά γιὰ τοὺς ληστὲς νὰ γυρίσουν, είχαν δρεθεῖ μπρὸς στὴν κύνια δύναμη τῆς φρουρᾶς καὶ κάθε ἀντίσταση ἦταν μάταιη. Σὲ λίγα λεπτά οἱ κατσαπλιάδες είχαν ἀφοπλισθεῖ. "Η φρου

ρὰ σώθηκε καὶ μαζί της δλο τὸ χωριό. Μὰ τὸ τιμημένο παληκάρι ξεψύχησε σὲ λίγο ἀπὸ τοὺς πόνους προφέροντας: Πεθαίνω εύτυχισμένος... ή Μακρόνησος τὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο μ' ἔμαθε νὰ πεθαίνω τίμια...

Στρ. ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΚΩΣΤ.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙΤΕ

- 1) Ποῖος δ πατέρας τῆς Ιστορίας;
- 2) Ποῖος εἰσήγαγε τὸ πρώτο Ελληνικὸ ἀλφάβητο;
- 3) Σὲ πόσους βαθμοὺς καὶ χρόνο ἀποστειρώνεται τὸ γάλα;
- 4) Ποῖος καὶ πότε ἐφεύρε τὸν ἀσύρματο;
- 5) Σὲ ποιὸ τόπο καὶ πότε πρωτοκατασκευάστηκε γυαλί;
- 6) Πόσες ἀναπνοὲς παιρνεῖ ὁ ἀνθρωπός σ' ἓνα λεπτό;
- 7) Ποιὰ είναι ἡ χώρα τῶν περισσοτέρων λιμνῶν;
- 8) Πόσες ήσαν οἱ Γοργόνες;
- 9) Ποῖος ἀνεκάλυψε τὸ γραμμόφωνο;
- 10) Πόσες θερμίδες χρειάζεται ὁ ἀνθρωπός τὴν ημέρα;
- 11) Μποροῦμε καὶ πῶς νάχουμε τεχνητὴ Βροχή;
- 12) Ποῖος ἦταν τὸ πρώτο Ελληνικὸ γραμματόσημο καὶ πότε κυκλοφόρησε;
- 13) Ἀπὸ ποίους καὶ πότε ἀνεκαλύφθη ὡς φάρμακο τὸ κινίνο;

μὲ τὸ δποῖο δὲν θέλουν τίποτε νὰ τοὺς συνδέει καὶ ἀκόμη μὲ τὸ μῖσος πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς που ἔκαπηλεύθησαν τὰ νειάτα καὶ τὴν ἀπειρίαν του καὶ τοὺς παρέσυραν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους που ἀντὶ νὰ δηγοῦν στὴν Ελλάδα, δπως τοὺς ἔλεγαν, δηγούσαν στὴν καταισχύνη, τὴν προδοσία καὶ τὶς Σλαυίκες στέππες.

"Ἀποτροπιάζονται μπροστὰ στὰ κακουργήματα που βλέπουν μὲ τὰ μάτια των ή τοὺς διηγοῦνται ὅχι πιὰ νοσηροὶ «καθοδηγητές» ἀλλὰ ἀπλοῖ-κοὶ καὶ χαροκαμένοι ἀνθρώποι. Καταρῶνται τὴν τύχην των διότι δὲν τοὺς ἡξίωσε πρὸ πολλοῦ νὰ γράφουν σὰν τοὺς ἀλλούς συναδέλφους των τὶς γεμάτες δόξα σελίδες τῆς νεωτέρας Ιστορίας. Μὰ τὸ υπόσχονται δόλοψυχα γιὰ τὸ μέλλον.

"Η Πατρίδα, αἰμορρούσο τοὺς δέχθηκε εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ πολὺ σύντομα θὰ τοὺς στεφανώσῃ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ἄξια παιδιά της χωρὶς καμμιὰ διάκρισιν μὲ στεφάνη ἀπὸ λουλούδια τὰ ὅποια θὰ προσπαθήσῃ νὰ εύρη στὴν ἔρημη ἀπὸ τὸ Σλαυϊκὸ δόστρωτήρα γῆ της. Τὸν δόστρωτήρα ποιή η Ελληνικὴ ἀλκή. ή φιλοπατρία καὶ τὸ δίκαιο τὸν πέταξαν δριστικὰ κι' ἀνεπιστρέπτει στὰ βόρεια δρυμητήριά του.

ΒΑΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Οι Βορειοπειρῶται Φοιτηταὶ καὶ Σπουδασταὶ συμμετέχοντες εἰς τὸ Εθνικὸν Πένθος κατὰ τὸν Παιδομαζώματος, ἐκφράζουν τὴν δασμούτην λύπην τῶν διὰ τὴν ἀπάνθρωποιν πρᾶξιν τῶν ἀρνησιπάτριδων καὶ ἀντιθρήσκων.

Στιγματίζομεν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἀθώων ἀνηλίκων ἀδελφῶν μας καὶ καλούμεν τοὺς φοιτητὰς καὶ σπουδαστὰς τῶν Ελευθέρων Λαῶν ὅπως ύψωσουν φωνὴν ἐντόνου διαμαρτυρίας πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν διὰ τὴν μὴ εἰσέτι ἐπιστροφὴν τῶν Ελληνοπαίδων εἰς τὴν Μητέρα Ελλάδα.

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Αθῆναι, 29-12-49

ΔΙΑΝΟΜΗ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ

Στις 17 Ιανουαρίου, έγινε στις στρατιωτικές φυλακές Μακρονήσου μιά συγκινητική γιορτή, κατά τη διάρκεια της όποιας μοιράστηκε σε 137 κρατούμενους στρατιωτικός ίματισμός (ρουχισμός κλινοσκεπάσματα, σάριγκα κ.α.).

Πολλά άπ' τ' άνδικα αύτά παιδιά, είχαν παρασυρθεί στα δίχτυα της σλαυοκομμουνιστικής πλεκτάντος, κι' είχαν ένταχθη στὸν ἀπαισίας μνήμης λεγόμενο «Δημοκρατικὸ Στρατό», οι οποίες νὰ δηλητηριαστῆ, γιατί μέσα σὲ μιὰ μικρὴ γωνίτσα είχαν δλόφωτη κρυμμένη τὴν Ἐλλάδα.

Καὶ κέτω ἀπὸ τὴν προσεκτικὴν στοσὺν τοῦ Διοικητοῦ τῶν στρατιωτικῶν φυλακῶν Μακρονήσου Λογονού. κ. Ἐλευ-

θερίου Μηλιάδη ξανάλαμπε μὲ σὰ τους τὸ φῶς τὸ ἔλληνικὸ, διαλύοντας τὰ σκοτάδια, ὅπου ἐσκεμμένα τὰ εἰχαν δουτήξει οἱ ἀρνησιπάτριδες, ἐπιτήθειοι, «καθοδηγοπέτες».

Μέ όλοφάνερη συγκίνηση καὶ χαρούμενες φωνὲς ὑποδέχτηκαν τὴ διανομὴ ιματισμοῦ ποὺ θὰ τὰ ἔντυνε καὶ θὰ τὰ ζέσταινε μὲ τὸ ἴδιο χρώμα ποὺ φορούσαν κι' πρωτεῖς πορθητὲς φαντάροι τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι.

Πέταξαν ἀπὸ πάνω τους τὰ φθαρμένα πιὰ πολιτικὰ τους ρούχα καὶ τυλιγμένοι μὲ τὴ θωλπωρὶ τῆς γλυκιάς μας πατρίδας, ἀτενίζουν μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον, καρτερώντας μ' ἀδημονία τὴ στιγμὴ, ποὺ στημπιώτες πιά Άδε ἐκπληρώσαν τὸ μνηστὸ ποὺ τὴ Γαλλία ἔλλαδα καθῆκον.

Ἀπὸ τὴ διανομὴ ιματισμοῦ εἰς Σ.Φ.Μ.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΩ : Οι ἐν Ἀθήναις Κύπριοι ψηφίζουν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Μητροπόλεως, "Αγ. Ἐλευθέριον. ΚΑΤΩ : Ψηφίζουν οἱ ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις Κυπρίων ὁ ἵερεὺς κ. !ερώνυμος Κικότης, ὁ Ταξιχός κ. Παντελιάδης καὶ ἡ Ιατρὸς κ. Ἀννα Παπασταθοπούλου.

τέρατος, καζανιοῦ τῆς κολάσεως ποὺ μέσα του κοχλάζει φρικαλέα ἢ πίσσα καὶ τὸ κατράμι.

Πέρασαν κάμποσες μέρες καὶ τὰ γνώρισα κι' ἔγὼ τὰ καζανια. Δὲν ἦσαν ὅμως τύσο φρικαλέα. Κατάλαβα πὼς μοῦ τὰ παρέστησαν ἔτσι γιὰ νὰ μὲ καταπλήξουν καὶ νὰ τοὺς θαυμάσω. Τοὺς μασκαράδες! Δὲν λέω ὅμως πὼς δὲν ἔχουν καὶ μουντζούρα. Ἀπὸ μουντζούρα ἄλλο τίποτα! Φαντάσου ὅτι πρὸ ἡμερῶν μὲ πλησίασε ξαφνικὰ ἔνας ἄνθρωπος. Ἡταν μαύρος, κατάμαυρος. Τὸ πρόσωπό του, τὸ χιτώνιο του, τὸ παντελόνι του, τὰ παπούτσια του.

—Τί κάνεις συνάδελφε; μοῦ λέει.

—Τί θέλετε κύριε; τὸν κόβω ἔγὼ ἀπότομα. Δὲν σᾶς ξέρω κι' οὔτε θέλω νὰ σᾶς ξέρω.

—Δὲν εἶμαι κύριος, μοῦ λέει.

—Τόσο τὸ χειρότερο, τοῦ ἀπαντῶ ἔγώ.

—Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις Βασιλάκη; μοῦ λέει. Τόσο ἀγνώριστο λοιπὸν μὲ κατάντησε τὸ πλύσιμο τοῦ καζανιοῦ;

—Βρὲ ἔσύ 'σαι Νικολάκη; τοῦ λέω. Δὲ μὲ συγχωρεῖς βρὲ παιδί, τοῦ λέω καὶ πέφτω στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔγινα κι' ἔγὼ καρδουνιάρης.

Πράγματι ὁ φίλος μου ὁ Νικολάκης μὲ τὸν ὅποιο κοιμώμαστε πλάι-πλάι στὴν σκηνὴν είχε γίνει ἐντελῶς ἀγνώρι-

στος.

“Ἐτσι τελευταῖα τὰ καζάνια ἔγιναν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν «γιαννηδῶν». Ακοῦν τὴν λέξι «καζάνι» ἀπὸ τὸ στέμα τοῦ κ. Ἐπιλοχία καὶ τοὺς πιάνει ντελίριουμ τρέμενς. Δὲν ἀντέχω στὸν πειρασμὸ καὶ μεταφέρω ἐδῶ ἔνα στιγμιότυπο: Τὴν περασμένη ἔδηδομάδα ἔνο δράμου ποὺ ὁ λόχος ἐπέστρεφε ἀπὸ μιὰν αὐθόρμητην ἐκδήλωσι ποὺ εἶχαμε κάνει εἰς τὸν ἀγαπητόν μας Διοικητὴν τοῦ Τάγματος, κάποιος συνάδελφος εἶχε τὴν ἐμπνευστὴν πάρη μερικοὺς συναδέλφους μαζὶ του καὶ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ κ. Ἐπιλοχία καὶ γ' ἀρχίσουν δλοὶ μαζὶ νὰ φωνάζουν ρυθμικά:

Δυό—λογά—κια—θέ—λομε. Δυό—λογά—κια θέ—λομε.

Ο κ. Ἐπιλοχίας γιὰ μιὸ στιγμὴ ἔμεινε ἐνεός. Δὲν ἦξερε ἀν ἐπρεπε νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ γελάσῃ. Παρεκάλεσε τὴν ἐνθουσιασμένη διμάδα νὰ διαλυθῇ. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ν' ὀδκούσουν! Στὸ τέλος μιὰν ἐμπευσιφώτισε τὸ μυαλό του καὶ σύγχρονα μιὰ καυγὴ θγῆκεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του:

—Στὰ καζάνια. Γράφτε τους στὰ καζάνια!

Τούτη τὴ φορὰ τὸ μπουλοῦ κι πανικόδλητο ὅπου φύγει· φύγει! Ή μαγικὴ λέξι «καζάνια» είχε κάνει τὸ θαύμα της!

Στρατ. ΒΑΣ. ΜΟΥΡΙΚΗΣ

ΤΕῦ Καζάνια

Ντύθηκα τὸ χακί κουρεύτηκα σύρριζα, κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἔκεινη τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔγινα «γιαννάκης» καὶ κοίταζα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ βλέμμα γιεμάτο ἀπορία, σὰν ψάρι ποὺ ἔχασε τὰ νερά του, νὰ σου καὶ μὲ πλησιάζουν μερικοὶ συνάδελφοι «παληοί». Δὲν τοὺς ἤξερα αὐτοὺς τοὺς «παληούς» στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἀργότερα τοὺς κατάλαβα καλά. Εἶσαι νεοσύλλεκτος καὶ σὲ πλησιάζουν. Τὸ ὄφος τους εἶναι γεμάτο συμπάθεια καὶ κατανόσι. Δείχνονται πρόθυμοι νὰ σὲ βοηθήσουν στὸ κάθε τι. Νομίζεις λοιπὸν τι σου ἔστειλε ὁ καλός Θεὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πιὰ δὲν ὀφεύραξες δι' αὐτοὺς εἶναι ίκανοι νὰ πέσουν καὶ στὴν φωτιὰ γιὰ σένα. Τὰ ξέρουν ὅλα τὰ τερτία τοῦ στρατοῦ. Ἀποκαλύπτεσαι πρὸ τῆς παγνωσίας καὶ τοῦ μεγαλείου των. Μίλοιν λίγο καὶ σ' ἀφίνουν νὰ φαντάζεσαι δι' γνωρίζουν πολὺ περισσότερα, τὰ ὅποια σὰν ἀλοὶ μόστες μιὰς παράξενης

ερησκείας κρατοῦν μὲ πεῖσμα μυστικά. Μπαίνουν στὴν καρδιά σου μὲ τὴν μυστηριώδη αἴγλη τους. Τοὺς θαυμάζεις καὶ τοὺς μακαρίζεις: Μωρὲ παιδί μου πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ ξέρουν τὸ «κανόνι», τὴν «Καλλιόπη», τὸ «καζάνι» κ.λ.π. κ.λ.π.

—Καὶ δὲν μοῦ λέξ, σὲ παρακαλῶ, συνάδελφε, τί εἶναι τὸ καζάνι;

Τὸ μυστηριώδες ὑφος τους γίνεται μυστηριωδέστερον.

—Χι! Τί νὰ σοῦ πῶ φίλε μου; Θὰ τὸ μάθης ἀργότερα. Ἀρκεῖ νὰ ἔχης ὑπομονή. Ἔγὼ δύμως ποὺ θέλω τὸ καλό σου, σοῦ λέω, μεταξύ μας, νὰ προσέχης πάντα γιὰ νὰ μὴ τὸ δοκιμάσῃς τὸ καζάνι.

Τίποτε ἄλλο δὲν εἶπε κι' ἔγὼ ὁ φουκαρές ποὺ κοίταζα σὰν χάχας καὶ ποὺ μέχρι τότε ἤξερα τὸ καζάνι σὰν ἔνα ἄκακο καὶ ἀπλὸ σκεῦος ποὺ χρησιμεύει στὸ εἰρηνικὸ μαγείρεμα, ἀρχικὰ πιὰ νὰ τὸ βλέπω νὰ παίρνη διαστάσεις μαύρου